

1921. Det vil altsaa sige, at de Mennesker, der har faaet de i Paragraffen nævnte Ydelser afløst, beholder Afløsningssummen et Aar længere. — Ændringsforslag Nr. 3 til samme Paragraf gaar ud paa at rette 1. April 1919 til 1. April 1920. Lovforslaget bestemmer, at naar Offer- og Accidens-afløsningsvederlaget skal omregnes, skal man som Grundlag tage Gennemsnittet af Vederlaget for de 8 sidste Skatteaar forud for 1. April 1919. Vi har ment, at det var rigtigst at ændre dette sidste til 1. April 1920. Derved kommer der et Aar mere af de gode Aar med. Det bliver altsaa en Fordel for de vedkommede Tjenestemænd. Der er nogle enkelte, der vil rammes ret haardt af disse Bestemmelser, og vi har derfor ment, at vi kunde gaa med til disse Forbedringer. — I § 34 har vi ligeledes forandret Aarstal — det er i den Bestemmelse, der tager særlig Sigte paa Kirkebetjentene. Der staar, at de med det personlige Tillæg ikke maa faa mere, end de fik i 1914 i Offer eller Afløsningsvederlag. Dette Aarstal foreslaar vi rettet til 1916, fordi hele Lønningsreformen jo er bygget særlig paa Priserne i 1916.

Til § 44 har vi ogsaa stillet et Ændringsforslag, idet vi har ment det rigtigst at give Bestemmelsen den Affattelse, den havde ved Lovforslagets Fremsettelse. Det drejer sig om den kongelig Udnævnelse. Tidligere har jo alle Sognepræster faaet kongelig Udnævnelse. Folketinget har bestemt, at kun Sognepræster i 1ste Lønningsklasse skal have kongelig Udnævnelse og andre ikke. Præsterne har meget bedt om, at alle maatte faa det, som de havde det før, og da der ikke er anden indbyrdes Forskel paa Sognepræsternes Stilling end en lille Forskel i Lønnen, har vi fundet det rigtigst at foreslaa, at alle Sognepræster faar kongelig Udnævnelse. — Det sidste Ændringsforslag, det under Nr. 6, er nærmest kun redaktionelt og tilsigter en Tydeliggørelse af § 66's Indhold.

I Betænkningen er det udtalt, at Venstre og det konservative Folkeparti kun med megen Betænkelighed gaar med til § 36. Vi havde ønsket, at den Ændring, Venstre i Folketinget stillede, og som havde faaet Tilslutning af det konservative Folkeparti, var blevet vedtaget. Men da vi ikke har kunnet opnaa Tilslutning hos Ministeren til vort Ønske, og da vi var bange for, at Lovforslaget skulde strande, hvis vi stillede Ændringsforslag, har vi ment det rigtigst alligevel af Hensyn til Præsterne at tage Lovforslaget, som det foreligger paa dette Punkt. Om denne

Paragraf tror jeg at kunne sige, at vi i Udvalget vilde have kunnet naa til Enighed, dersom Ministeren vilde have været Mægler. Det vilde han imidlertid ikke og vil fremdeles ikke. Jeg beklager meget, at Ministeren har vist sig i Besiddelse af saa grumme liden Forhandlingsevne og Forhandlingsevillie. Jeg tror, at det er en Doktrin, han har sat sig fast i, og derfor er han ikke til at rokke. Jeg saa i et radikalt Blad til Morgen følgende Udtalelse: „Det smager af Principrytteri og er en uklædelig Mistillids erklæring til en Klasse Embedsmænd, Præsterne, som under Krigen har været de mest beskedne og mest tilbageholdne, naar det gjaldt om at kræve for sig selv, og som dog samtidig har været næsten de ringest lønnede. Man forbyder ikke andre Embedsmænd at tage Gaver, hvorfor saa her gøre en Undtagelse? Præsterne har ikke selv givet Anledning hertil. Naar det slaas fast, at kirkelige Handlinger er gratis, kan det overlades til Præstens Takt, om han skal tage Gaver. Lad os være fri for flere Forbud og Statsindgreb i det private Liv end højst nødvendigt“. Jeg synes, at denne Udtalelse rammer ganske godt her paa dette Sted. Man søger at lægge Livet i Baand, men Livet gaar nu sin Gang alligevel. Jeg tror, at denne Paragraf vil komme til at gøre adskillig Skade. Den vil hemme det sunde Spor, vi nu er inde i ved Sognebaandsløsning; jeg omtalte det ved første Behandling. Jeg tror nemlig, at Sognebaandsløsningen er en god Ventil for Folkekirken, og at den har været til stor Velsignelse og bidraget meget til at holde Folkekirken sammen. En Adskillelse mellem Stat og Kirke vil ganske sikkert komme, det tror jeg nok, men jeg ønsker den i alle Tilfælde ikke nu, jeg antager, at den højtærede Minister heller ikke ønsker det. Desuden tror jeg, at vi netop er inde paa en sund og rolig Udvikling med Hensyn til Vederlag til Præster for kirkelige Handlinger. Det er mindre og mindre Skik, at man betaler noget for disse kirkelige Handlinger, skønt Præsten har Ret til at kræve Vederlag; jeg maa sige til Præsternes Ros, at det er vist næsten aldrig sket, at de har krævet Betaling for kirkelige Handlinger, naar der ikke er blevet betalt. Dersom vi havde forbudt Vederlag for kirkelige Handlinger i Pastoratet og sagt, at dem udenfor Pastoratet havde han ikke noget med at gøre og havde ikke mindste Krav paa at faa noget for, tror jeg, at hele dette Forhold vilde rette sig af sig selv. Det vilde ganske stille for-